

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLB140004
NAZWA OBSZARU Dolina Środkowej Wisły

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ A	1.2. Kod obszaru PLB140004	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Dolina Środkowej Wisły

1.4. Data opracowania 2002-05	1.5. Data aktualizacji 2014-04
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Wawelska 52/54 Warszawa 00-922
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

1.7. Data wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji terenu

Data zaklasyfikowania obszaru jako OSO:	2004-11
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony OSO	Rozp. Ministra Środowiska z dnia 21.07.2004 r. w sprawie OSO Natura 2000

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna

21.2244

Szerokość geograficzna

51.9952

2.2. Powierzchnia [ha]:

30777.88

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL31	Lubelskie
PL12	Mazowieckie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

[Powrót](#)

Gatunki			Populacja na obszarze							Ocena obszaru				
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
B	A168	Actitis hypoleucos			r	159	182	p		G	A	B	C	B
B	A168	Actitis hypoleucos			c	807	807	i		G	D			
B	A229	Alcedo atthis			r	26	30	p		G	C	B	C	C
B	A056	Anas clypeata			r	3	7	p		G	C	C	C	C
B	A052	Anas crecca			r	8	8	p		G	D			
B	A052	Anas crecca			c	845	845	i		G	D			
B	A052	Anas crecca			w	18	245	i		G	D			
B	A053	Anas platyrhynchos			w	20000	20000	i		G	C	C	C	C
B	A051	Anas strepera			r	8	13	p		G	D			
B	A255	Anthus campestris			r	3	3	p		G	D			

B	A459	cachinnans		r					P	M	D			
B	A182	Larus canus		r	707	814	p			G	A	B	A	A
B	A182	Larus canus		w	282	3642	i			G	D			
B	A183	Larus fuscus		c	1	11	i			G	D			
B	A183	Larus fuscus		r		5	p			G	D			
B	A187	Larus marinus		c					P	M	D			
B	A176	Larus melanocephalus		r	5	21	p			G	A	B	A	A
B	A177	Larus minutus		c					P	M	D			
B	A179	Larus ridibundus		w	5754	5754	i			G	D			
B	A179	Larus ridibundus		r	10190	11195	p			G	B	B	C	B
B	A156	Limosa limosa		r	12	12	p			G	C	C	C	C
B	A246	Lullula arborea		r	6	6	p			G	D			
B	A272	Luscinia svecica		r	6	6	p			M	C	C	B	C
B	A068	Mergus albellus		w	50	69	i			M	D			
B	A070	Mergus merganser		c	100	413	i			G	D			
B	A070	Mergus merganser		r	92	121	p			G	B	C	C	C
B	A070	Mergus merganser		w	517	1540	i			G	D			
B	A160	Numenius arquata		r	1	1	p			G	D			
B	A094	Pandion haliaetus		c					P	M	D			
B	A072	Pernis apivorus		r		1	p			G	D			
B	A151	Philomachus pugnax		c					P	M	D			
B	A120	Porzana parva		r	3	6	cmales			G	D			
B	A119	Porzana porzana		r	3	6	cmales			G	D			
B	A132	Recurvirostra avosetta		r		1	p			G	D			
B	A249	Riparia riparia		r	5200	11470	p			G	B	B	C	B
B	A195	Sterna albifrons		r	420	539	p			G	A	B	C	A
B	A190	Sterna caspia		c					P	M	D			
B	A193	Sterna hirundo		r	1400	1728	p			G	A	B	C	A
B	A307	Sylvia nisoria		r	37	37	p			M	D			
B	A048	Tadorna tadorna		r	8	10	p			G	B	C	A	B
B	A166	Tringa glareola		c	219	219	i			G	D			
B	A164	Tringa nebularia		c	295	295	i			G	D			
B	A162	Tringa totanus		r	22	30	p			G	C	B	C	C
B	A142	Vanellus vanellus		c	2832	2832	i			G	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać

„tak”.

- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek					Populacja na obszarze			Motywacja							
Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie				
					Min	Maks		C R V P	IV	V	A	B	C	D	
F	1130	Aspius aspius						P		X				X	
A	1188	Bombina bombina						P	X		X			X	
M	1337	Castor fiber						P	X	X				X	
P	1903	Liparis loeselii						P	X					X	
M	1355	Lutra lutra						P	X					X	
I	1037	Ophiogomphus cecilia						P	X					X	
F	6144	Romanogobio albpinnatus						P			X			X	

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	5.85
N16	10.74
N21	0.53
N23	1.91
N06	42.69
N17	0.89
N04	2.23
N07	0.02
N10	15.09
N12	20.06
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Położenie

Obszar specjalnej ochrony ptaków Dolina środkowej Wisły PLB140004 obejmuje fragment doliny rzecznej o długości ok. 250 km położony pomiędzy Puławami a Płockiem (od 379 do 631 km szlaku wodnego). Zajmuje on powierzchnię 30 778 ha, z których 27 411 ha zlokalizowanych jest na terenie województwa mazowieckiego, a pozostałe 3 367 ha na terenie województwa lubelskiego. Do ważniejszych miast położnych w pobliżu lub w granicach obszaru Natura 2000 należą: Puławy, Dęblin, Koziernice, Góra Kalwaria, Warszawa, Nowy Dwór Mazowiecki, Zakroczym, Wyszogród i Płock. Zgodnie z regionalizacją fizyczno-geograficzną kraju wg Kondrackiego obszar specjalnej ochrony ptaków położony jest na Niżu środkowoeuropejskim, w obrębie dwóch makroregionów: Niziny środkowomazowieckiej, będącej częścią podprowincji Niziny środkowopolskie, oraz Pradoliny Toruńsko-Eberswaldzkiej, stanowiącej część podprowincji Pojezierze Południowobałtyckie. Fragment doliny Wisły położony na Nizinie środkowomazowieckiej znajduje się w dwóch mezoregionach: Dolinie środkowej Wisły (Puławy - Warszawa) i Kotlinie Warszawskiej (Warszawa - Gąbin). Odcinek doliny rzeki położony w Pradolinie Toruńsko-Eberswaldzkiej leży w mezoregionie Kotliny Płocka (Gąbin - Płock).

Według regionalizacji geobotanicznej opracowanej przez J.M. Matuszkiewicza obszar specjalnej ochrony ptaków znajduje się w Krainie Południowomazowiecko-Podlaskiej, Podkrajnie Południowomazowieckiej i Okręgu Nadwiślańskim Puławsko-Warszawskim oraz Krainie Północnomazowiecko-Kurpiowskiej, Podkrajnie Wkry i Okręgu Kotliny Warszawskiej.

Klimat

Na terenie doliny środkowej Wisły występuje klimat przejściowy, charakteryzujący się dominacją mas powietrza polarnomorskiego (65%), przynoszącego latem opady. Zimą często docierają tu masy mroźnego powietrza polarnokontynentalnego i arktycznego (35-40%). Średnia roczna temperatura wynosi 7,5°C. Najcieplejszym miesiącem jest lipiec ze średnią temperaturą 18,5°C, a najchłodniejszym styczeń (-3°C). W poszczególne zimy pojawiają się znaczne odchylenia, np. średnia temperatura w Warszawie w styczniu waha się między 1,4°C a -7,1°C. Okres wegetacyjny trwa od 200 do 210 dni, a pokrywa śnieżna zalega średnio 75 dni. Roczna suma opadów wynosi 450-500mm, a więc jest niższa od średniej krajowej. Powodem tego jest położenie obszaru w cieniu opadowym Pojezierza Mazurskiego i Pojezierza Wielkopolskiego. Najbardziej deszczowym miesiącem jest lipiec, w którym suma opadów równa jest 88mm. Przeciętna wilgotność powietrza wynosi 77%. Na obszarze przeważają wiatry zachodnie, osiągające średnią prędkość ok. 3,5 m/s.

Geologia i geomorfologia

Dolina Wisły środkowej położona jest w marginalnej części prekambryjskiej platformy wschodnioeuropejskiej, w obrębie niecki brzeżnej, która wyodrębniła się strukturalnie pod koniec górnej kredy w wyniku wypiętrzenia wału

środkowopolskiego. Jest to długa depresja o przebiegu NW - SE, podzielona na trzy części: nieckę pomorską, warszawską i lubelską. Omawiany obszar położony jest w obrębie niecki warszawskiej i lubelskiej, które wypełnione są osadami górnej kredy - opokami, marglami piaszczystymi i glaukonitowymi, gezami, piaskowcami i wapieniami mastrychtu górnego, a także osadami paleocenu - opokami, wapieniami marglistymi, gezami, marglami i piaskami. Pod osadami górnej kredy i najniższego trzeciorzędu występują skały permu, triasu i jury. Permskie i triasowe utwory wykształcone są w postaci ilowców, mułowców i piaskowców pstrych. Utwory jurajskie natomiast stanowią mięzsze osady morskie.

W trzeciorzędzie, po ruchach orogeny laramijskiej, w obrębie niecki warszawskiej i lubelskiej powstała rozległa depresja - niecka mazowiecka, którą wypełniają detryczne osady powstałe od eocenu po pliocen. W obrębie doliny Wisły środkowej ponad warstwą paleoceńską zalega ciągła warstwa dolno-oligocieńska zbudowana z mułków oraz piasków kwarcowych i glaukonitowych. Znajdujące się nad warstwą oligocieńską podłoże neogeńskie zbudowane jest z mioceńskich ilów, mułków i piasków kwarcowych, a miejscami z utworów plioceńskich (ilów, mułków, piasków). Współczesna dolina Wisły jest stosunkowo młodą formą morfologiczną ukształtowaną w czwartorzędzie, w wyniku zlodowacenia środkowopolskiego, podczas interglacjału emskiego. Powstała ona w aluwiach starszej i bardziej rozległej doliny interglacjału mazowieckiego. Dno łóżyska współczesnej Wisły wciną się w osady rzeczne - mady, mułki, piaski, żwiry pochodzące z interglacjału emskiego, stanowiące ciągłą warstwę w dolinie rzeki. Pod nimi znajdują się osady piasków rzecznych pochodzących ze zlodowacenia środkowopolskiego, które leżą bezpośrednio nad podłożem neogeńskim.

Obecny kształt formy dolinnej rzeki na omawianym obszarze osiąga szerokość do ok. 17 km i posiada przebieg z południowego wschodu na północny zachód. Wisła płynie pośród zdenurowanych równin ukształtowanych w wyniku procesów peryglacjalnych, na osadach akumulacji glacialnej i fluwioglacialnej. Dolinie Wisły towarzyszą po obu stronach wysoczyzny zbudowane z glin zwałowych, piasków i żwirów wodno-lodowcowych. W ich obrębie znajdują się pola piasków eolicznych, z których po zakończeniu zlodowacenia północnopolskiego powstały liczne wydmy. W strukturze litologicznej czwartorzędu równin sąsiadujących z doliną Wisły środkowej charakterystyczne jest również występowanie utworów zastoiskowych - ilów, mułków i piasków, związanych z początkiem glacialu środkowopolskiego, a także resztki moren czołowych zbudowanych z piasków, żwirów i głazów.

W strukturze litologicznej utworów powierzchniowych oraz geomorfologii doliny Wisły środkowej wyróżnić można dwie jednostki o układzie strefowym - taras nadzalewowy i nadwiślański taras zalewowy. Taras nadzalewowy budują mady rzeczne oraz piaski i żwiry rzeczne, na których rozwinęły się zespoły wydm, współcześnie w większości utrwalaonych. Ciągłość stref tarasu nadzalewowego przerywają łóżyska dawnych i współczesnych odpływów, wypełnionych osadami holocieńskimi. Ponadto na tarasie zlokalizowane są zagłębienia wypełnione utworami holocieńskimi, najczęściej namułami.

Taras zalewowy związany jest z bezpośrednim sąsiedztwem koryta Wisły i obejmuje utwory holocieńskie, chronione obecnie przed wy-lewami przez wały przeciwpowodziowe. Zbudowany jest w znacznej części z piaszczystych odsypów, często pokrytych roślinnością a także utworów pozakorytowych. W obrębie tarasu występują przede wszystkim mady rzeczne, a także piaski i żwiry rzeczne, które tworzą liczne wyspy, ławice i mielizny w korycie rzeki. Ponadto w niektórych miejscach występują zwarte kompleksy torfów, które mogły stanowić dawne łożyska przepływu wód wiślanych. Podłoże koryta zbudowane jest z utworów piaszczysto-żwirowych. Zwarte powierzchnie mad oraz piasków i żwirów rozcinają w wielu miejscach wąskie pasma namułów o krętym przebiegu, świadczące o dawnym przebiegu koryta, którego pozostałością są starorzecza. W miejscach tworzenia się meandrów rzeka podcina wyższe tarasy tworząc wysokie krawędzie erozyjne.

Zwarta i ciągła strefa osadów holocieńskich wyznacza współczesny zasięg przebiegu układu koryta rzecznej Wisły. Układ ten cechował się w przeszłości większą krętością, czego świadectwem są liczne starorzecza, będące obecnie w różnym stadium sukcesji lub w zaniku (całkowite wypełnienie osadami). W XIV w. zaznaczyła się wyraźna zmiana biegu rzeki - z meandrowego na roztokowy. Równocześnie nastąpił wzrost częstotliwości wylewów powodziowych i ich zasięgu, co przyczyniło się do postępującego procesu regulacji koryta Wisły. Wylesianie zlewni i przeznaczanie gruntów pod uprawy polowe coraz bardziej uszczuplało tereny pozostające we władaniu rzeki, które obecnie ograniczają się do ciasnej przestrzeni pomiędzy wałami przeciwpowodziowymi. Z doliną omawianego odcinka Wisły związane są siedliska okresowo zalewane, przesychnające. Siedliskami występującymi obecnie w międzywalu Wisły środkowej są zbiorowiska łąk jednokośnych, łożowiska i pozostałości lasów łągowych. Charakterystyczna jest też duża ilość piaszczystych ławic i wysp powstających w

korycie rzeki, porośniętych lasami łągowymi, zaroślami łożowymi i wiklinami nadrzeczными.

Hydrologia i morfologia rzeki

Obszar Natura 2000 - Dolina środkowej Wisły obejmuje odcinek rzeki o długości 252 km, rozciągający się od km 379 szlaku wodnego do km 631, tj. od miejscowości Wólka Gołębska do Płocka. W pobliżu przekrojów wyznaczających granicę górną i dolną omawianego odcinka Wisły znajdują się posterunki wodowskazowe IMGW: Puławy - w km 372,5 oraz Płock w km 632,4. Z porównania powierzchni zlewni, zamkniętych przekrojami wodowskazowymi Puławy i Płock wynika, że na analizowanym odcinku rzeki powierzchnia dorzecza Wisły wzrasta trzykrotnie, natomiast wzrost wielkości przepływów jest wyraźnie mniejszy, przy czym dość znacznie zróżnicowany - w granicach od 7 % (WWQ) do 113 % (SNQ). W przypadku przepływów maksymalnych rocznych o określonym prawdopodobieństwie wystąpienia wzrost natężenia przepływu jest mniejszy i wynosi 20 - 30 %. Warto ponadto zwrócić uwagę na występowanie anomalii hydrologicznej na odcinku między Puławami a Warszawą, co objawia się zmniejszaniem wielkości przepływów wód wielkich (WWQ i SWQ oraz WQ o $p = 1\% - 5\%$). Zjawisko to wynika prawdopodobnie z budowy geologicznej strefy korytowej Wisły, a zwłaszcza z występowania grubych warstw piaszczystych osadów aluwialnych, do których następuje "ucieczka" wód wezbraniowych. Charakter zmian wielkości przepływów świadczy ponadto o stosunkowo małych zasobach wodnych zlewni rzek zasilających Wisłę na analizowanym odcinku.

Koryto Wisły na analizowanym odcinku jest zróżnicowane pod względem charakterystyk morfologicznych, co jest następstwem zarówno występowania określonych, zmiennych warunków naturalnych jak i oddziaływań antropogenicznych. Czynnikiem naturalnym w istotny sposób wpływającym na ukształtowanie koryta jest budowa geologiczna strefy korytowej, a zwłaszcza występowanie na dnie rzeki lub płytko w podłożu współczesnych aluwii warstw gruntów trudno rozmywalnych (osadów ilastych pliocenu, glin zwałowych, bruków rezydualnych zbudowanych ze żwiru, otoczków i głazów).

W miejscach występowania naturalnych progów powstają lokalne bazy erozyjne, które stabilizują zarówno profil podłużny rzeki jak również umożliwiają powstawanie stałych wysp. Istotny wpływ na morfologię koryta Wisły ma również stosunkowo duże obciążenie rzeki ilością transportowanego rumowiska wleczonego. Według Skibińskiego, w przekroju wodowskazowym Warszawa-Nadwilanówka w przeciętnym roku hydrologicznym Wisła prowadzi rocznie ok. 500 000 m³ rumowiska wleczonego. Autor ustalił, że podział rocznej objętości transportowanego rumowiska wleczonego jest następujący: w strefie przepływów wysokich ($Q > 1105$ m³/s) - 30 % rocznego transportu, w strefie przepływów średnich - 62 %, a w strefie przepływów niskich ($Q \leq 281$ m³/s) - 8 %. Oznacza to, że transport rumowiska wleczonego jest przede wszystkim kształtowany przez przepływy średnie. Można zatem przyjąć, że w latach suchych, przy braku większych wezbrań, roczny transport rumowiska wynosi 70 % ilości w roku przeciętnym tj. około 350 000 m³.

Do czynników antropogenicznych mających największy wpływ na morfologię koryta rzeczno należy zaliczyć roboty regulacyjne, które na analizowanym odcinku zostały wykonane w różnym czasie, według różnych koncepcji projektowych i dla różnych celów. Zróżnicowany jest również aktualny stan techniczny zabudowy regulacyjnej, która opiera się na systemie mieszanym, składającym się z tam podłużnych, ostróg i opasek brzegowych. Regulacja koryta Wisły ma przeważnie lokalny charakter i obejmuje krótkie odcinki rzeki, często zabudowa wykonana jest tylko na jednym brzegu (zabudowa jednostronna) lub występują pojedyncze budowle regulacyjne. Wyjątek stanowi odcinek warszawski - miejski, gdzie pełna (obustronna) regulacja koryta występuje na długości 20 kilometrów (km 501,5 - 521,5). Tego typu zabudowa regulacyjna występuje także na długości 9,2 km w rejonie elektrowni Kozienice (km 419,5 - 428,7) oraz na długości 4,6 km w rejonie Góry Kalwarii (km 473,5 - 478,1). Pozostałe odcinki z pełną regulacją mają długość od 1,0 do 3,0 km długości i znajdują się między innymi w rejonie ujścia Pilicy, Narwi i Bzury oraz w pobliżu miejscowości: Wólka Gołębska, Dęblin, Królewski Las, Buraków i Kazuń. Odcinki z pełną regulacją koryta mają łączną długość 48 km, co stanowi 19 % długości analizowanego odcinka rzeki, natomiast zabudowa jednostronna występuje łącznie na 21 km rzeki, tj. ok. 8 % długości rozpatrywanego odcinka Wisły.

Specyficznym typem budowli regulacyjnych są tzw. przeprawy drogowe - są to tamy poprzeczne o szerokiej koronie, stanowiące szlaki dojazdowe do nurtowej części koryta, gdzie można zlokalizować most pontonowy. Przeprawy drogowe są budowlami bardzo trwałymi i silnie związanymi koryto Wisły, co niekorzystnie wpływa na warunki przepływu wody i transportu rumowiska. Tego typu budowle występują w km: 439.8, 468.5, 475.3, 485.2, 487.8 i 526,0.

Do budowli i urządzeń powodujących lokalne zaburzenia w naturalnych warunkach przepływu można również

zaliczyć mosty drogowe i kolejowe, ujęcia wody dla celów komunalnych i przemysłowych, budowle zrzutowe dla ścieków odprowadzanych z oczyszczalni, wyloty kanalizacji burzowej, a także odcinki eksploatacji kruszywa. Biorąc pod uwagę udział odcinków z zabudową regulacyjną oraz występowanie innego rodzaju budowli i oddziaływań antropogenicznych można stwierdzić, że na około 70 % długości analizowanego odcinka Wisły jej koryto ma charakter naturalny. Jako odcinki naturalne rozumie się te fragmenty rzeki, na których w obrębie obecnie czynnego koryta rzeki nie były wykonane roboty regulacyjne lub były wykonane w tak małym zakresie, że nie wpłynęły istotnie na morfologię koryta. Do naturalnych można również zaliczyć te odcinki, na których mogły być w przeszłości wykonane pewne budowle regulacyjne, lecz uległy one całkowitemu zniszczeniu a obecny stan koryta przypomina koryto naturalne.

Odcinki naturalne można ogólnie zaliczyć do koryt typu roztokowego, przy czym można wyróżnić zróżnicowane pod względem morfologicznym formy koryta, co związane jest przede wszystkim z szerokością akwenu. Można wyróżnić trzy formy koryta naturalnego: zwarte, z "błądzącym nurtem" i rozwidlające się. Koryto określone jako zwarte występuje na stosunkowo niedługich odcinkach, posiada relatywnie najmniejszą szerokość i dzięki koncentracji - najkorzystniejsze warunki przepływu i transportu rumowiska wleczonego, które przemieszcza się w postaci ruchomych ławic piaszczystych. Najdłuższe odcinki posiadające tego rodzaju warunki zlokalizowane są w rejonie: km 491- 496, 526 - 529, 536 - 539, 566 - 572.

Koryto rozwidlone występuje na tych fragmentach rzeki, gdzie w wyniku powstania stałych wysp nastąpił trwały podział koryta na części. Wyspy zazwyczaj występują na odcinkach, gdzie koryto jest bardzo szerokie (szerokość może dochodzić do 1,5 - 2,0 km); w niektórych przypadkach ich występowanie wynika również z obecności w podłożu aluwii gruntów trudno rozmywalnych. Zazwyczaj rozgałęzione części koryta podlegają intensywnym przeobrażeniom, związanym ze zmianami układu nurtu i warunków przepływu. Dynamiczne zmiany koryta występują zwłaszcza w czasie przepływu wód wielkich, gdy często następuje rozszerzenie jednego lub obu ramion, przy jednoczesnym powstawaniu dużych niestabilnych odsypisk. Na omawianym odcinku Wisły rozwidlenia koryta występują w km: 450 - 455, 459.5 - 465, 470 - 475, 495 - 496.5, 529 - 533, 542 - 544, 560 - 565, a także na prawie całej długości odcinka od m. Wychódź do m. Wykowo, tj. km 572- 614.

Koryto z "błądzącym nurtem" występuje na odcinkach o nadmiernej ze względu na warunki hydrauliczne, szerokości koryta. Wody wielkie przepływają jednym zwartym korytem, które składa się z części głównej i obszaru międzywała, natomiast przy przepływie wód średnich i niskich szerokość koryta jest zbyt duża i następuje rozdział strumienia na części. Trasa nurtu staje się wówczas dość kręta, następuje częsta zmiana jego położenia, zależnie od aktualnego układu obniżenia dna i położenia nietrwałych ławic i odsypisk piaszczystych. Taki charakter koryta roztokowego dominuje na naturalnych odcinkach Wisły na Obszarze Natura 2000 - Dolina Środkowej Wisły.

Naturalnie ukształtowane koryto Wisły ze zmiennym przebiegiem nurtu oraz rozległymi, nieutrwalonymi roślinnością piaszczystymi odsypiskami wpływa na bardzo wysoką wartość przyrodniczą i krajobrazową rzeki. Z drugiej strony takie ukształtowanie koryta sprzyja tworzeniu się zatorów lodowych i powoduje wzrost ryzyka powodzi. Na odcinkach koryta rozwidlonego ryzyko powodzi również wzrasta, co wynika zarówno z niebezpieczeństwa powstawania zatorów lodowych w rozdzielonych częściach koryta, jak również z możliwości spiętrzenia się wód wielkich w wyniku większych oporów przepływu w obszarach wysp porośniętymi roślinnością wysoką.

Układ krajobrazów roślinnych

Dolina Wisły stanowi ważny zestaw krajobrazów roślinnych, których odrębność wynika ze specyfiki siedlisk powstałych w wyniku procesów geologicznych, geomorfologicznych i hydrologicznych, związanych z działalnością akumulacyjną i erozyjną wody. Pierwotny układ siedlisk, uwarunkował również sposób wykorzystania tego terenu przez człowieka, którego działalność przekształciła krajobraz przyrodniczy doliny Wisły. Złożoność układu krajobrazów roślinnych w dolinie rzeki polega na:

- różnorodności krajobrazów, zwykle w pasowym układzie od nurtu rzeki,
- obecności mozaiki zbiorowisk specyficznych dla dolin rzecznych oraz zbiorowisk mogących występować zarówno w dolinie, jak i poza nią,
- przestrzennym rozdrobnieniu siedlisk,
- żywych procesach sukcesji roślinności na pewnych fragmentach doliny,
- różnorodnej działalności człowieka w obrębie doliny.

Obszar Natura 2000 obejmuje głównie obszar międzywała, w którym zachowały się jeszcze fragmenty

pierwotnych siedlisk przyrodniczych. W pobliżu nurtu rzeki, na najniższych tarasach utworzonych z gruboziarnistych, piaszczystych mad, gdzie wylewy wód są częste, zlokalizowana jest strefa siedlisk łąg topolowo-wierzbowych (klasa *Salicetea purpureae*). W tej strefie pierwotnym typem środowiska był las topolowo-wierzbowy (zespół *Salici-Populetum*), występujący na utrwalonych madach. Na terenach sąsiadujących z nurtem rzeki, na łachach w obrębie koryta rzeki oraz na świeżych piaszczystych odsypach występowały zarośla wierzbowe (zespół *Salicetum triandro-viminalis*), będące jednym ze stadiów sukcesji do lasu topolowo-wierzbowego. W omawianej strefie występowały też starorzecza w różnym stadium sukcesji od roślinności wodnej (klasy *Lemnetea* i *Potamogetonetea*), poprzez roślinność szuwarową (klasa *Phragmitetea*) i bagienną (klasa *Scheuchzerio-Caricetea*) do bagiennych lasów olszowych (klasa *Alnetea glutinosae*). Strefa ta była kształtowana przez działalność Wisły, która zmieniała położenie swojego koryta. Obecnie strefa ta jest ograniczona przez ciągnące się wzdłuż doliny wały przeciwpowodziowe.

Strefa międzywała na odcinku od Puław do Warszawy porośnięta jest w niewielkiej części lasami, których wycinanie uważano za konieczne w celu zmniejszenia ryzyka zatorów lodowych. Występują tu zbiorowiska szuwarowe i bagiennie oraz pastwiska i łąki zalewne. Na łachach, przy niskich stanach wody pojawiają się efemeryczne nitrofilne zbiorowiska terofitów z klasy *Bidentetea tripartiti*. Spotykane są też pojedyncze topole (białodrzew nadwiślański) i wierzby, które pełnią ważną rolę przy zachowaniu populacji niektórych gatunków ptaków m.in. bielika i bociana czarnego. Strefa ta jest w dalszym ciągu kształtowana przez naturalne procesy przyrodnicze, dlatego roślinność tej strefy ma w dużym stopniu cechy roślinności spontanicznej i jest ważnym elementem krajobrazu doliny. Na tarasie zalewowym fragmentu doliny od Warszawy do Płocka występuje kompleks zarośli wierzbowych i łąk zalewnych, przy czym stosunkowo częściej niż na poprzednio omawianym odcinku doliny występują fragmenty łągowych lasów wierzbowo-topolowych. Omówione siedliska mają ogromne znaczenie dla ptaków gniazdujących lub przebywających na przelotach na tych terenach.

Poza wałami, gdzie zalegają drobnoziarniste mady i wylewy w warunkach naturalnych były epizodyczne, istnieje strefa siedlisk pierwotnie zajmowanych przez łągi jesionowo-wiązowe zespołu *Filario-Ulmetum*. Były to bogate lasy o wielogatunkowym składzie i złożonej strukturze, spotykane tylko w tej strefie doliny. Lasy te, w Dolinie Środkowej Wisły, niemal doszczętnie wycięto jeszcze przed wiekami. Ze względu na bardzo wysoką żyzność, siedliska te zostały przeznaczone pod pola uprawne i sady. Tam, gdzie zachowały się resztki zbiorowisk łągowych, przeprowadzone regulacje koryta rzeki uniemożliwiły ich okresowe zalewanie, co doprowadziło do wytworzenia się zespołów grądowych. Strefa siedlisk lasów jesionowo-wiązowych może w niektórych odcinkach doliny Wisły osiągać znaczne szerokości (do 6 km) i rozciągać się po obu stronach doliny. Na brzegu strefy, u podnóża wysoczyzn, mogą występować warunki właściwe dla lasów olszowych - zespół *Carici elongatae-Alnetum* lub ściślej *Ribo-Alnetum* oraz zabagnionych łąg jesionowo-olszowych - zespół *Circaeo-Alnetum*. Obecnie siedliska te są przeznaczone pod użytki zielone.

Na wielu odcinkach Wisły, w szczególności tam, gdzie dzisiejsza dolina przebiega w pradolinie, obok właściwej doliny występują również tarasy rzeczne. Zazwyczaj są one piaszczyste i zwydmione, ale istnieją też obszary o podłożu zasobniejszym. Tereny piaszczystych tarasów porastają bory sosnowe i mieszane, tworzące rozległe kompleksy ciągnące się wzdłuż doliny Wisły, których dobrym przykładem może być obszar Puszczy Kampinoskiej, wchodzącej w skład sieci Natura 2000. Na niektórych tarasach występują rozległe torfowiska, będące głównie siedliskami lasów olszowych, obecnie w większości użytkowanych jako łąki, np. Bagno Całowanie i ciągi torfowe w Puszczy Kampinoskiej. Są one bardzo wrażliwe na zmiany stosunków wodnych w dolinie, wynikających najczęściej z wprowadzania urządzeń melioracyjnych lub prac hydrotechnicznych prowadzonych nad Wisłą. Zmiany te doprowadzają do zaniku cennych fragmentów roślinności i bezpowrotnej utraty siedli związanych z torfowiskami.

Różnorodność środowisk

Obszar specjalnej ochrony ptaków obejmuje teren międzywała Wisły, w obrębie którego występują cenne siedliska ptaków, charakterystyczne jedynie dla dolin dużych rzek nizinnych. Ze względu na ich położenie i częste zalewy, tereny te nie są przeważnie użytkowane przez człowieka, co pozwoliło zachować formy terenu ukształtowane przez naturalne procesy erozyjne i akumulacyjne wód powierzchniowych. W obrębie międzywała Wisły można wyróżnić trzy typy środowisk ważnych dla zachowania populacji rzadkich i ginących gatunków ptaków. Należą do nich:

- piaszczyste wyspy i ławice w nurcie,
- urwiste brzegi (skarpy),

- tereny zalewowe brzegów.

Piaszczyste wyspy charakterystyczne dla koryta nieuregulowanej rzeki nizinnej są podstawowym wyznacznikiem wartości ornitologicznej doliny Wisły. Jest to dosyć specyficzne środowisko cechujące się dużą dynamiką.

Piaszczyste ławice często zmieniają swoje położenie w nurcie rzeki, a nowo powstałe wyspy, jeżeli nie ulegną rozmyciu, porastają roślinnością zielną, a następnie wierzbą. Wyspy znajdujące się we wczesnym etapie sukcesji są atrakcyjnym siedliskiem dla ptaków m.in. mew, rybitw i ptaków siewkowych. Ptaki przenoszą się z wysp gęsto porośniętych wikliną na powstające w sąsiedztwie młodsze wyspy. Sukcesja jest hamowana w sposób naturalny w wyniku zmian warunków hydrologicznych. Bardzo ważną cechą dla ptaków wyróżniającą to środowisko jest całkowita i naturalna izolacja od brzegu, ograniczająca penetrację tych miejsc przez ludzi i drapieżniki. Wyspy są miejscem gniazdowania takich gatunków ptaków, jak: sieweczka obroźna, sieweczka rzeczna, mewa srebrzysta, rybitwa białoczelna, ostrygojad, brodziec piskliwy, mewa czarnogłowa i in.

Urwiste, podmywane przez rzekę brzegi są siedliskiem gniazdowania dwóch cennych gatunków: jaskółki brzegówki i zimorodka. Jest to siedlisko cechujące się dużą dynamiką, stale odnawiane przez procesy erozyjne.

Teren zalewowy brzegów jest najbardziej zróżnicowany spośród omawianych środowisk. Znajdują się tutaj zarówno zarośla wierzbowe, rosnące na utworach piaszczystych, jak i pozostałości lasów łęgowych. Można tu też spotkać starorzecza wypełnione roślinnością wodno-szuwarową.

Zarośla wierzbowe, stanowiące wczesne stadia sukcesyjne łęgów wierzbowo-topolowych, są siedliskiem charakterystycznym dla dolin dużych rzek nizinnych. Dojrzałe stadia rozwojowe spotykane są już dosyć rzadko, natomiast wiklinowiska występują wzdłuż całego biegu rzeki, nad brzegami koryta. Czynnikiem środowiskowym ograniczającym sukcesję jest tu wczesnowiosenny zalew powierzchni przez wezbrania powodziowe. Ponadto sukcesja jest ograniczana poprzez wycinkę wikliny w celach gospodarczych. Zarośla wierzbowe są miejscem występowania zagrożonych gatunków ptaków tj. bączka i podróżniczka, a także dziwoni, remiza, piecuszka, potrzosa, cierniówki i kwiczoła.

Starorzecza i zabagnione obniżenia terenu są cennym siedliskiem gniazdowania wielu gatunków ptaków, a wybór zbiornika uzależniony jest od szeregu czynników lokalnych tj. powierzchni zwierciadła wody, głębokości zbiornika, stopnia rozwoju roślinności wynurzanej, stopnia zarośnięcia brzegów przez zarośla łęgowe. Gatunki charakterystyczne dla tego typu środowiska to: podróżniczek, perkozek, wodnik, łyska, krzyżówka, głowienka, czernica i in. Siedliska te są rzadkie w Europie i zachowały się jedynie w dolinach rzek nizinnych najmniej uregulowanych i zagospodarowanych. Część gatunków tego ugrupowania gniazduje na sztucznych odpowiednikach starorzeczy tj. stawach rybnych.

4.2. Jakość i znaczenie

Dolina środkowej Wisły jest fenomenem przyrodniczym na skalę europejską, ze względu na zachowane tu fragmenty lasów łęgowych wierzbowo-topolowych, spotykane obecnie sporadycznie w dolinach dużych rzek, a także obecność znacznych powierzchni porośniętych nadrzecznymi zaroślami wierzbowymi, których występowanie wiąże się z powstawaniem świeżych aluwiów. Obecność specyficznych środowisk sprawiła, że obszar ten stał się bardzo ważną ostoją ptaków wodno - błotnych. Występują tu co najmniej 24 gatunki ptaków z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej,

Z uwagi na wysoką liczebność populacji łęgowych przedmiotami ochrony w obszarze są zarówno ptaki zamieszkujące piaszczyste wyspy i ławice (ohar, mewa czarnogłowa, mewa siwa, śmieszka, rybitwa rzeczna, rybitwa białoczelna, ostrygojad, sieweczka obroźna, sieweczka rzeczna, brodziec piskliwy), nadrzeczne skarpy (zimorodek, brzegówka), zarośla nadrzeczne (bączek, podróżniczek, dziwonia), łąki i pastwiska (rycyk, krwawodziób, derkacz, płaskonos) jak i lasy łęgowe (bielik, dzięcioł białoszyi, dzięcioł średni, nurogęś). W przypadku mewy siwej, śmieszki, rybitwy rzecznej, rybitwy białoczelnej, ostrygojada i sieweczki obroźnej obszar stanowi największą krajową ostoję łęgową tych gatunków o kluczowym znaczeniu dla zachowania ich populacji. Dolina środkowej Wisły jest ważnym na skalę międzynarodową korytarzem migracyjnym, stanowiącym miejsce żerowania i odpoczynku podczas wędrówek ptaków. Do przedmiotów ochrony należy migrująca populacja bociana czarnego oraz zimująca populacja krzyżówki. W trakcie sezonowej migracji w stosunkowo wysokim zagęszczeniu występuje tu m.in. czapla biała oraz czajka i brodziec piskliwy. Jest to ważne zimowisko łabędzia niemego, gągoła, nurogęsia, mewy siwej, śmieszki oraz mewy srebrzystej.

Bączek - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 2-4 pary (prawdopodobny trend spadkowy, wcześniej populację szacowano na 15 par), co stanowi

obecnie maksymalnie 0,6% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;
Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w średnim stanie (podtopione zakrzaczenia nad odnogami rzeki i starorzeczami) - ocena C;
Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Bąk - ocena populacji - D, populacja lęgowa (9-11 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Czapla biała (populacja migrująca) - ocena populacji - D, populacja migrująca (42-199 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Czapla biała (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (8-54 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Bocian biały - ocena populacji - D, populacja lęgowa (5 par w granicach obszaru) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Bocian czarny (populacja migrująca) - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - stwierdzano 50-245 os., co świadczy o dużym znaczeniu obszaru dla populacji krajowej w okresie polęgowym - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w średnim stanie (łąchy, brzegi wysp i ławic są dostępne w zależności od poziomu wód) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Bocian czarny (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (1 para) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Podgorzałka - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 0-2 pary, co stanowi obecnie ok. 1,2% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (niewielka ilość zbiorników wodnych z dobrze rozwiniętą roślinnością wynurzoną) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Bielaczek - ocena populacji - D, populacja zimująca (50-69 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Bielik (populacja lęgowa) - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 3-6 par, co stanowi obecnie maksymalnie 0,46% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (dostępne odludne płaty starych łągów wierzbowo-topolowych) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Bielik (populacja zimująca) - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 65-82 os., co stanowi obecnie drugie pod względem liczebności zimowisko w Polsce (wg. Wilk i inni 2010) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (dostępne odludne płaty starych łągów wierzbowo-topolowych oraz żerowiska związane z koncentracjami ptaków wodno-błotnych) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Rybołów - ocena populacji - D, populacja migrująca (pojedyncze osobniki) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Błotniak stawowy - ocena populacji - D, populacja lęgowa (7-8 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Trzmielojad - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-1 para) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Puchacz - ocena populacji - D, populacja lęgowa (1 para) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Derkacz - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 80 samców, co stanowi obecnie maks. 0,2% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (łąki i pastwiska ekstensywnie użytkowane) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Szabłodziób - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-1 para) jest nieistotna z uwagi na nieregularne gniazdowanie.

Biegus zmienny - ocena populacji - D, populacja migrująca (P- gatunek obecny) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Batalion - ocena populacji - D, populacja migrująca (P - gatunek obecny) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Mewa mała - ocena populacji - D, populacja migrująca (P - gatunek obecny) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Mewa czarnogłowa - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 5 - 21 par, co stanowi obecnie średnio 17% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (liczne piaszczyste wyspy) - ocena B;

Izolacja - populacja izolowana - ocena A.

Rybitwa wielkodzioba - ocena populacji - D, populacja migrująca (P - gatunek obecny) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Rybitwa rzeczna - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 1400 - 1728 par, co stanowi obecnie średnio 36% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (liczne piaszczyste wyspy) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Rybitwa białoczelna - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 420-539 par, co stanowi obecnie średnio 53% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (liczne piaszczyste wyspy) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Rybitwa czarna - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-15 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Żuraw - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-2 pary) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Zielonka - ocena populacji - D, populacja lęgowa (3-6 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Kropiatka - ocena populacji - D, populacja lęgowa (3-6 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Zimorodek - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 26-30 par, co stanowi obecnie maksymalnie 1,2% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste skarpy) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Dzięcioł czarny - ocena populacji - D, populacja lęgowa (60-70 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Dzięcioł białoszyi - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 9 par, co stanowi obecnie maksymalnie 0,9% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (dość liczne luźne zadrzewienia lęgowe) - ocena C;

Izolacja - populacja na skraju zasięgu - ocena B.

Dzięcioł średni - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 60-100 par, co stanowi obecnie maksymalnie 0,5% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C. Gatunek ten regularnie występuje w obszarze w liczebności prawdopodobnie znacznie większej niż

wykazano w inwentaryzacji w roku 2009. świadczą o tym wyniki szczegółowej inwentaryzacji ptaków w rejonie Nw. Dworu Mazowieckiego, gdzie stosując stymulację głosową wykryto ok. 20 par nie stwierdzonych rok

wcześniej (Węgrzynowicz 2010). Dostępna powierzchnia starych lęgów w połączeniu z niską wykrywalnością gatunku przy tradycyjnych metodach inwentaryzacji pozwalają na oszacowanie populacji nawet na 100 par.

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (występowanie zwartych płatów starych lasów lęgowych nie jest powszechne) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowana, z racji liniowego rozmieszczenia może stanowić łącznik między różnymi populacjami - ocena C.

świergotek polny - ocena populacji - D, populacja lęgowa (3 pary) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Podróźniczek - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - min. 6 par, co stanowi obecnie maksymalnie 0,5% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (zalane wodą zarośla wierzbowe nie występują powszechnie i są uzależnione od wahań poziomu wody) - ocena C;

Izolacja - populacja w pobliżu skraju zasięgu - ocena B.

Lerka - ocena populacji - D, populacja lęgowa (6 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Ortolan - ocena populacji - D, populacja lęgowa (5 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Jarzębka - ocena populacji - D, populacja lęgowa (37 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Muchołówka mała - ocena populacji - D, populacja migrująca (P - gatunek obecny) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Gąsiorek - ocena populacji - D, populacja lęgowa (200 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Łabędź niemy (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (231-711 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Łabędź niemy (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (34 pary) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Krakwa - ocena populacji - D, populacja lęgowa (8-13 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Cyraneczka (populacja migrująca) - ocena populacji - D, populacja migrująca (do 845 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Cyraneczka (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (8 par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Cyraneczka (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (18-245 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Gągoł (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (do 1008 os.) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Gągoł (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-2 pary) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Krzyżówka - ocena ogólna C, w tym:

Populacja (zimująca) - ok. 20000 os., co spełnia kryterium B1 (wg. Wilk i inni 2011) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie () - ocena ;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Płaskonos - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 3-7 par, co stanowi obecnie 0,54% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (nieliczne pastwiska na wyspach i brzegach rzeki) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Ohar - ocena ogólna , w tym:

Populacja - par, co stanowi obecnie % populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena ;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie () - ocena ;

Izolacja - populacja - ocena .

Nurogęś (populacja lęgowa) - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 92-121 par, co stanowi obecnie ok. 10% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena B;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (nieliczne, stare dziuplaste drzewa w dolinie) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Nurogęś (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (517-1540 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Nurogęś (populacja migrująca) - ocena populacji - D, populacja migrująca (100-413 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Ostrygojad - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 9-12 par, co stanowi obecnie 62% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste wyspy w korycie rzeki) - ocena B;

Izolacja - populacja izolowana - ocena A.

Sieweczka rzeczna - ocena ogólna B, w tym:

Populacja - 212-254 par, co stanowi obecnie 6,7% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena B;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (liczne piaszczyste wyspy i plaże) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Sieweczka obrożna - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 147-167 par, co stanowi obecnie 41,9% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w dobrym stanie (liczne piaszczyste wyspy i plaże) - ocena B;

Izolacja - populacja na skraju zasięgu - ocena B.

Łęczak - ocena populacji - D, populacja migrująca (do 219 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Czajka - ocena populacji - D, populacja migrująca (do 2832 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Rycyk - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 12 par, co stanowi obecnie maksymalnie 0,6% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie średnim (nieliczne, zanikające pastwiska na wyspach i brzegach rzeki) - ocena C;

Izolacja - populacja nieizolowane - ocena C.

Kulik wielki - ocena populacji - D, populacja lęgowa (1 para) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Kwokacz - ocena populacji - D, populacja migrująca (295 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Krwawodziób - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 22-30 par, co stanowi obecnie 1,2% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste i trawiaste wyspy) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Brodziec piskliwy (populacja lęgowa) - ocena ogólna B, w tym:

Populacja - 159-182 pary, co stanowi obecnie maksymalnie 18% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne wyspy, plaże, dzięki częściowo zarośnięte brzegi rzeki) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Brodziec piskliwy (populacja migrująca) - ocena populacji - D, populacja migrująca (do 807 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Mewa siwa (populacja lęgowa) - ocena ogólna A, w tym:

Populacja - 707-814 par, co stanowi obecnie 30% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena A;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste lub nieznacznie zarastające wyspy, liczne pnie w nurcie rzeki) - ocena B;

Izolacja - populacja izolowana - ocena A.

Mewa siwa (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (282-3642 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Mewa żółtonoga (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (0-5 par występujących nieregularnie) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Mewa żółtonoga (populacja migrująca) - ocena populacji - D, populacja migrująca (1-11 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2012).

Mewa srebrzysta (populacja lęgowa) - ocena populacji - D, populacja lęgowa (P- gatunek obecny, nieznaną liczbą par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Mewa srebrzysta (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (do 2341 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Mewa białogłowa - ocena populacji - D, populacja lęgowa (P - gatunek obecny, nieznaną liczbą par) jest nieistotna (wg. Sikora i inni 2012).

Mewa siodłata - ocena populacji - D, populacja migrująca (P) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2012).

śmieszka (populacja lęgowa) - ocena ogólna B, w tym:

Populacja - 10190-11195 par, co stanowi obecnie 12,5% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena B;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste wyspy w nurcie rzeki) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

śmieszka (populacja zimująca) - ocena populacji - D, populacja zimująca (do 5754 os.) jest nieistotna (wg. Wilk i inni 2010).

Brzegówka - ocena ogólna B, w tym:

Populacja - 5200-11470 par, co stanowi obecnie maksymalnie 7,6% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena B;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (liczne piaszczyste skarpy) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Dziwonia - ocena ogólna C, w tym:

Populacja - 120 par, co stanowi obecnie maksymalnie 1% populacji krajowej (wg. Sikora i inni 2012) - ocena C;

Stan zachowania siedliska - elementy zachowane w stanie dobrym (powszechnie występujące zarośla wierzbowe na brzegach rzeki i wyspach) - ocena B;

Izolacja - populacja nieizolowana - ocena C.

Bóbr - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Wydra - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Kumak nizinny - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Boleń - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Kiełb białopłetwy - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Trzepla zielona - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

Lipiennik Loesela - gatunek występuje w obszarze (FPP Consulting 2011).

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	D02.01.01		i
H	J02.12.02		i
M	A04.03		i
H	B02.02		i
M	G01		i
H	J02.03		i

M	A03.03		i
M	J02.10		i
H	C01.01		i
H	K03.04		i
M	H01		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	A04.02		i
H	A03.02		i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Atlas Hydrologiczny Polski, t. II, z. 2., IMGW, Wyd. Geologiczne, Warszawa 1986.
2. Atlas Podziału Hydrograficznego Polski, cz. 2 – Zestawienia zlewni. IMGW, Warszawa 2005.
3. Bukaciński D. 2010. Dolina Środkowej Wisły. W: Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red.). Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków, Marki.
4. Bukaciński D. 2010. Inwentaryzacja awifauny lęgowej koryta Wisły na fragmencie rzeki między 426-431 km szlaku wodnego w 2009 roku. Oprac. dla Firmy Wielobranżowej Figlewicz Paweł, Warszawa.
5. Bukaciński D., Bukacińska M. 1994. Czynniki wpływające na zmiany liczebności i rozmieszczenia mew, rybitw i siewczek na Wiśle Środkowej. Notatki Ornitologiczne 35 (1-2): 79-97.
6. Bukaciński D., Bukacińska M. 2001. Zagrożenia ptaków gniazdujących na Wiśle Środkowej. W: Kot H., Dombrowski A. (red.). Strategia ochrony fauny na Nizinie Mazowieckiej. Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Fauny, Siedlce.
7. Bukaciński D., Cygan J.P., Keller M., Piotrowska M., Wójciak J. 1994. Liczebność i rozmieszczenie ptaków wodnych gniazdujących na Wiśle Środkowej – zmiany w latach 1973-1993. Notatki Ornitologiczne, 35: 5-47.
8. Bukaciński D., Nawrocki P., Stawarczyk T., 1989. Gniazdowanie mew białogłowych *Larus cachinnans* na środkowej Wiśle, ich status taksonomiczny oraz problemy z rozpoznawaniem podgatunków *L. c. michahellis*, *L. c. cachinnans*, *L. c. omissus*. Notatki Ornitologiczne 30, 3-4: 3-12.
9. Chojnacki G. 2006. Koncepcja programowo-przestrzenna Wiślanego Parku Przyrodniczego w Warszawie,

- projekt konkursowy wykonany dla U.M. st. Warszawy. Biuro projektowe Kanon Grzegorz Chojnacki, Otrębusy.
10. Chylarecki P., Bukaciński D., Dombrowski A., Nowicki W. 1995. Awifauna. W: Gacka-Grzesikiewicz E. (red.). Korytarz ekologiczny doliny Wisły. Fundacja IUCN Polska, Warszawa.
 11. Chylarecki P., Sawicki G. 2003. Ostoja ptaków Dolina Środkowej Wisły. Askon, Warszawa.
 12. Chylarecki P., Sikora A., Ceniana Z. (red.) 2009. Monitoring ptaków lęgowych. Poradnik metodyczny dotyczący gatunków chronionych Dyrektywą Ptasią. Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, Warszawa.
 13. Dombrowski A., Kot H., 1983. Sprawozdanie z obrączkowania ptaków siewkowatych na środkowej Wiśle. Notatki Ornitologiczne 24, 1-2: 113-114.
 14. Dombrowski A., Kot H., Zyska P., 1985. Rozmieszczenie i liczebność zimujących ptaków wodno-błotnych w dorzeczu środkowej i dolnej Wisły. Notatki Ornitologiczne 26, 3-4: 123-148.
 15. Fal B. 2000: Przepływy charakterystyczne głównych rzek polskich w latach 1951 – 1995. Materiały Badawcze IMGW, Seria: Hydrologia i Oceanologia – 21, Warszawa.
 16. FPP Consulting 2011. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 – Dolina Środkowej Wisły PLB140004 w województwie mazowieckim i lubelskim.
 17. Gacka-Grzesikiewicz E., Cichocki Z. (red.). 2003. Koncepcja zrównoważonego rozwoju i ochrony doliny środkowej Wisły. Fundacja WWF Polska, Warszawa.
 18. Gorzelski W., Bukaciński D., Bukacińska M. 1994. Awifauna lęgowa tarasu zalewowego Wisły w Warszawie i czynniki ją kształtujące. Notatki Ornitologiczne 35: 99-114.
 19. Gromadzki M., Dyrzc A., Głowaciński Z., Wieloch M. (red.) 1994. Ostoje ptaków w Polsce. Biblioteka Monitoringu Środowiska, Gdańsk.
 20. Jędraszko-Dąbrowska D., Cygan P. 1995. Lęgowe i zimujące ptaki wodno-błotne Warszawy. Notatki Ornitologiczne 36: 241-271.
 21. Keller M., Chylarecki P., Nowicki W. 2000. Ornitologiczna waloryzacja międzywala Wisły od ujścia Pilicy do ujścia Narwi. W:
 22. Komisja Faunistyczna SO PTZool. 2007. Rzadkie ptaków obserwowane w Polsce w roku 2007. Raport nr 24. Notatki Ornitologiczne 49: 81-115.
 23. Kondracki J. 2009. Geografia regionalna Polski. PWN, Warszawa.
 24. Kot H., Bukaciński D., Keller M., Dombrowski A., Rowiński P., Błędowski W. 2009. Inwentaryzacja ptaków w granicach Obszaru Specjalnej Ochrony Natura 2000 Dolina Środkowej Wisły PLB 140004. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Warszawie. Msc.
 25. Kruszewicz A. i in. 2007-2009: Inwentaryzacja siedlisk i ostoi ptaków lęgowych Obszarze Specjalnej Ochrony Natura 2000 Dolina Środkowej Wisły (PLB1400004) w granicach administracyjnych Warszawy oraz w granicach administracyjnych aglomeracji warszawskiej i w graniach rezerwatów Wyspy Zawadowskie, Wyspy Świdurskie i Ławice Kiełpińskie na podstawie monitoringu prowadzonego w okresie lęgowym ptaków. STOP, Warszawa.
 26. Luniak M. 1971. Ptaki środkowego biegu Wisły. Acta Ornithologica 13: 17-113.
 27. Luniak M., Kozłowski P., Nowicki W., Plit J. 2001. Ptaki Warszawy 1962-2000. Wyd. Instytutu Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN, Warszawa.
 28. Matuszkiewicz J.M. 2000. Ocena wartości przyrodniczej międzywala Wisły na odcinku warszawskim. W: Matuszkiewicz J.M. i Roo-Zielińska E. (red.). Międzywale Wisły jako swoisty układ przyrodniczy (odcinek Pilica-Narew). Instytut Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN, Warszawa.
 29. Matuszkiewicz J.M. 1993. Geobotaniczna analiza potrzeb i możliwości działań dla ochrony roślinności i krajobrazu doliny środkowej Wisły. W: Tomiałojć L. (red.). Ochrona przyrody i środowiska w dolinach nizinnych rzek Polski. Instytut Ochrony Przyrody PAN, Kraków.
 30. Matuszkiewicz J.M., Solon J., Kozubek E., Bochenek Z. 1995. Roślinność. W: Gacka-Grzesikiewicz E. (red.). Korytarz ekologiczny doliny Wisły. Fundacja IUCN Polska, Warszawa.
 31. Nawrocki P., Wesołowski T., 1984. Gniazdowanie mew czarnogłowych *Larus melanocephalus* na środkowej Wiśle. Notatki Ornitologiczne 25, 1-4: 59-61.
 32. Nowicki W. 2001. Ptaki Śródmieścia Warszawy. Muzeum i Instytut Zoologii PAN, Warszawa.
 33. Nowicki W., Kot H. 1993. Awifauna Wisły Środkowej i jej głównych dopływów – unikatowe wartości oraz warunki ich zachowania. W: Tomiałojć L. (red.). Ochrona przyrody i środowiska w dolinach nizinnych rzek Polski. Instytut Ochrony Przyrody PAN, Kraków.
 34. Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 Dolina Środkowej Wisły PLB 140004. Arkusze map nr 1/25 – 25/25, Warszawa – Siedlce, listopad 2009.

35. Wyniki monitoringu ptaków lęgowych w 2011 roku. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków, Marki, Gdańsk, Olsztyn, 2011.
36. Sikora A, Chylarecki P., Kuczyński L., Neubauer G., Chodkiewicz T., Woźniak B. 2012. Monitoring ptaków w tym monitoring obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000. Opracowanie końcowej wersji raportu dla KE z wdrażania Dyrektywy Ptasiej w zakresie monitoringu. OTOP, Marki.
37. Skibiński J. 1963: Włoczenie rumowiska dennego przez Wisłę w rejonie Warszawy. Wiad. Służby Hydrologicznej i Meteorologicznej, z. 53, Warszawa.
38. Stupnicka E. 1997. Geologia regionalna Polski. Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa.
39. Tomiałojć L., Stawarczyk T. 2003. Awifauna Polski - rozmieszczenie, liczebność i zmiany. Wydawnictwo PPTP „Pro Natura”. Wrocław
40. Wesołowski T., Głazewska E., Głazewski L., Nawrocka B., Nawrocki P., Okońska K., 1984. Rozmieszczenie i liczebność ptaków siewkowatych, mew i rybitw gniazdujących na wyspach Wisły środkowej. Acta Ornithologica 20, 2: 159-185.
41. Węgrzynowicz A. 2010. Monitoring ptaków w rejonie planowanego lotniska w Modlinie w roku 2010 – wyniki badań.
42. Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. red. 2010. Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce. OTOP.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	66.78	PL02	10.4	PL01	0.0

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL04	Nadwiślański I	*	11.84
PL02	Kępa Rakowska	+	0.38
PL04	Warszawski	*	35.31
PL04	Gostynińsko-Gąbiński	*	1.83
PL04	Nadwiślański III	*	0.51
PL04	Doliny rzeki Pilicy i Drzewiczki	*	2.0
PL02	Wyspy Zakrzewskie	+	0.38
PL02	Łachy Brzeskie	*	1.12
PL02	Wikliny Wiślane	*	1.28
PL02	Wyspy Zawadowskie	*	0.57
PL02	Ruska Kępa	*	0.06
PL02	Kępa Wykowska	+	0.56

PL02	Ławice Kiełpińskie	+	1.28
PL01	Kampinoski Park Narodowy	*	0.0
PL02	Kępy Kazuńskie	+	1.83
PL02	Wyspy Białobrzeskie	+	0.51
PL02	Zakole Zakroczymskie	*	1.62
PL02	Ławice Troszyńskie	+	0.37
PL02	Grodno	+	0.0
PL02	Kępa Antonińska	+	0.45
PL04	Nadwiślański II	*	15.3

na poziomie międzynarodowym:

Rodzaj	Nazwa obszaru	Rodzaj	Pokrycie [%]
biosphere	Doliny rzeki Pilicy i Drzewiczki	*	2.0
bucharest	Gostynińsko-Gąbiński	*	1.83
	Nadwiślański III	*	0.51
worldHeritage	Warszawski	*	35.31
helcom	Nadwiślański II	*	15.3
other	Nadwiślański I	*	11.84

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Warszawie
Adres:	Polska Henryka Sienkiewicza 3 00-015 Warszawa
Adres e-mail:	rdos.warszawa@rdos.gov.pl

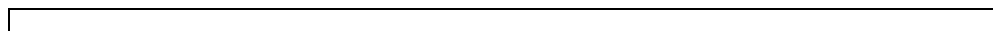
6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐	Tak
☒	Nie, ale jest w przygotowaniu
☐	Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLB140004

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

Tak Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)